

Uzdrowienie z grzechu

Przegląd

Jezus powiedział kiedyś: „To nie zdrowi potrzebują lekarza, ale chorzy. Nie przyszedłem powoływać sprawiedliwych, ale grzeszników” (Mk 2, 17). Porównał grzech do choroby, a siebie do uzdrowiciela. Na podstawie tego tekstu starożytni chrześcijanie nazywali Jezusa „lekarzem duszy”.

Próba wyruszenia w duchową podróż uczniostwa bez uzdrowienia z grzechu jest jak próba przebiegnięcia maratonu ze złamaną nogą – nie zajdziesz daleko i nie będzie to zbyt przyjemne.

Kluczowym krokiem w naszym terminowaniu u Jezusa jest uzdrowienie z grzechu.

Ćwicz refleksję

Zanim rozpoczniemy sesję 06,

Podzielcie się swoimi refleksjami na temat ćwiczenia z ostatniej sesji polegającego na zauważaniu i nazywaniu swoich uczuć w modlitwie.

- 01 Jakie było twoje doświadczenie zauważania i nazywania swoich uczuć przed Bogiem?
Co w tej praktyce przyniosło ci radość?
- 02 Jakie uczucia pojawiały się najczęściej? Czy coś było dla ciebie zaskoczeniem?
- 03 Gdzie najbardziej doświadczyłeś bliskości Boga w tej praktyce?

Nauczanie

Pismo Święte

To nie zdrowi potrzebują lekarza, lecz chorzy. Nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników.

Mk 2, 17

DEFINICJE GRZECHU – jest określany jako: wykroczenie przeciw prawu Bożemu, słowo, czyn lub pragnienie przeciw prawu Bożemu (św. Augustyn), odwrócenie się od Boga i zwrócenie ku stworzeniu (św. Tomasz z Akwinu), zerwanie przymierza z Bogiem, nieposłuszeństwo wobec Boga, obraza Boga.

W tradycji zachodniej Kościoła dominuje ujęcie prawne grzechu jako wykroczenie przeciw prawu Bożemu, przeciw przykazaniom, podkreśla się aspekt moralny zła. Grzech opisuje się w kategoriach winy, długu wobec Boga, Jego sprawiedliwości i miłości. Ten dług zaciągnięty przez grzech musi zostać spłacony. Ostatecznie to Chrystus spłaca nasz dług grzechu poprzez swoją ofiarę na krzyżu. Podkreśla się tu usprawiedliwienie z grzechu.

Natomiast tradycja wschodnia kładzie nacisk na niszczenie relacji z Bogiem, zerwanie przymierza z Bogiem czy obrazę Boga. Tutaj grzech opisuje się często jako chorobę duchową. Św. Bazyl Wielki traktuje grzech jako chorobę duszy. Św. Grzegorz z Nyssy pisał, że grzech zaciemnia w człowieku obraz Boga. Ponieważ teologia wschodnia podkreśla przebóstwienie, grzech jest rozumiany jako przeszkoda w przebóstwieniu człowieka.

Oba ujęcia uzupełniają się, bowiem grzech, który przejawia się w wykroczeniach przeciw przykazaniom, w swej istocie jest nadwyrężeniem lub wręcz zerwaniem relacji z Bogiem. Papież Jan Paweł II pisał, że grzech jest obrazą Boga i zerwaniem komunii z Nim. Także teologia współczesna definiuje grzech jako zerwanie relacji z Bogiem.

Podsumowując, najważniejsza jest nasza relacja z Bogiem w Trzech Osobach – Ojcem, Synem i Duchem Świętym.

Nasze grzechy są

odbiciem tego w jakim stanie jest ta relacja i oddziałują na nią. Grzechy lekkie nadwyrężają tę relację. Grzech ciężki (śmiertelny) zrywa ją całkowicie. Odpuszczenie grzechów ma naprawić tę relację.

Jako ludzie mamy naturalną skłonność do grzechu, gdyż odziedziczyliśmy od Adama i Ewy naturę ludzką skażoną grzechem, odziedziczyliśmy ją ze wszystkimi konsekwencjami, słabościami i skłonnościami, które wciąż w nas pracują. (grzech pierworodny – to właśnie odziedziczony stan natury ludzkiej pozbawionej pierwotnej świętości). Dlatego św. Paweł w Liście do Rzymian pisze o mieszkającym w nim grzechu (por. Rz 7,17). W tym sensie grzech jest też pewnym stanem, sprawiającym, że mamy skłonność do grzechu, łatwo jest nam popełniać grzechy.

Grzech jest wtedy, gdy postępujemy źle i czynimy to świadomie i dobrowolnie, w sprawie ważnej to grzech ciężki lub śmiertelny a w sprawie błażej to grzech lekki. Gdy nie ma świadomości lub dobrowolności nie ma winy.

Podsumowanie sesji

- Kluczowym aspektem duchowej podróży jest uzdrowienie z grzechu.
- Istnieją trzy wymiary grzechu:
 - grzech popełniony *przez* nas;
 - grzech *wyrządzony* nam;
 - grzech popełniony *wokół* nas.

W teologii moralnej mówi się o kilku „wymiarach grzechu” czyli różnych aspektach, w jakich grzech dotyka człowieka i wspólnoty. Wyróżnia się 4 podstawowe wymiary:

1. Grzech niszczy relację z Bogiem (wymiar teologiczny) – jest odwróceniem się od Boga i zerwaniem z Nim relacji.
2. Grzech niszczy człowieka (wymiar osobisty) – uderza w niego samego: osłabia wolę, zaciemnia sumienie, tworzy złe przyzwyczajenia, a nawet prowadzi do wad i nałogów.
3. Grzech niszczy relacje z innymi ludźmi (wymiar społeczny) – wprowadza niesprawiedliwość, powoduje cierpienie innych.

Grzech rani wspólnotę Kościoła (wymiar kościelny) – osłabia świadectwo Kościoła, rani wspólnotę wierzących. Dlatego grzech nigdy nie jest tylko sprawą prywatną.

- Podczas uzdrawiania przechodzimy przez cztery warstwy grzechu:
 - grzechy ciężkie;
 - grzechy świadome;
 - grzechy zaniedbania;
 - przywiązania

W teologii moralnej czasami mówi się o „warstwach” lub „poziomach” grzechu, choć nie jest to termin dogmatyczny. Jest to raczej sposób analizy grzechu, chodzi o kilka poziomów, na których grzech powstaje i działa:

- 1) Warstwa myśli (wewnętrzna) – grzech zaczyna się w sercu i myśli człowieka. *„Z serca bowiem pochodzą złe myśli, zabójstwa, cudzołóstwa, nierządy, kradzieże, fałszywe świadectwa, bluźnierstwa”* (Mt 15,19)
- 2) Warstwa woli – to wewnętrzna zgoda woli, to warstwa pragnienia i decyzji. Sama myśl może się pojawić i nie jest obciążona winą, ale zgoda woli już tak.
- 3) Warstwa czynu – to zewnętrzne działanie. Grzech staje się wtedy widoczny w świecie.
- 4) Warstwa skutków – każdy grzech pozostawia skutki w duszy człowieka, w relacjach z innymi ludźmi, w świecie społecznym. Tworzy nawyki i struktury zła.

„To własna pożądlivość wystawia każdego na pokusę i nęci. Następnie pożądlivość, gdy pocznie, rodzi grzech, a skoro grzech dojrzeje, przynosi śmierć” (Jk 1,14-15).

W duchowości chrześcijańskiej podkreśla się, że grzech najłatwiej zatrzymać na pierwszej warstwie, czyli na poziomie myśli. Św. Jan Kasjan pisał, że jeśli nie dopuścimy myśli do serca, grzech nie dojdzie do czynu.

- Naszą rolą w uzdrawianiu z grzechu jest praktyka spowiedzi.

* M.R. Mulholland, *Invitation to a Journey: A Road Map for Spiritual Formation*, Downers Grove 2016.

Ćwiczenie w czasie filmu

Zatrzymajcie wideo i spędźcie kilka minut w ciszy, aby zadać sobie następujące pytania:

- 01 Co sądzisz o tym, jak Bóg postrzega ciebie i twój grzech?

- 02 Co ci się nasunęło, gdy rozmawialiśmy o grzechu?

- 03 Czy jest ktoś, komu musisz przebaczyć lub kogo powinieneś poprosić o przebaczenie?

Pytania do dyskusji

Poświęćcie teraz trochę czasu na wspólną dyskusję. Podziel się ze swoją małą grupą tym, z czym czujesz się komfortowo w odpowiedzi na poniższe pytania:

Oto kilka pytań do dyskusji:

01 Gdy dorastałeś, jakie było twoje rozumienie grzechu i Bożej reakcji na niego?

02 Co zwykle robisz, gdy grzeszysz?

03 Kiedy myślisz o swoich wzorcach grzechu, jakich przywiązań lub bożków się trzymasz w pogoni za szczęściem?

04 W świetle tego nauczania do podjęcia jakich kroków w kierunku uzdrowienia może zapraszać cię Bóg?

Po filmie

Modlitwa na zakończenie

Zakończcie wspólnie spędzony czas, odmawiając tę modlitwę:

Kochający Boże, otwieramy się przed Tobą i wyznajemy wszystko, co zrobiliśmy i czego nie zrobiliśmy, przeciw Twojej dobroci.

Pomóż nam żyć w większej otwartości z Tobą, abyśmy widziani we wszystkim,

mogli być również z wszystkiego uzdrowieni,

i abyśmy wzrastali w Twojej miłości.

Amen.

Praktyka

Spowiedź

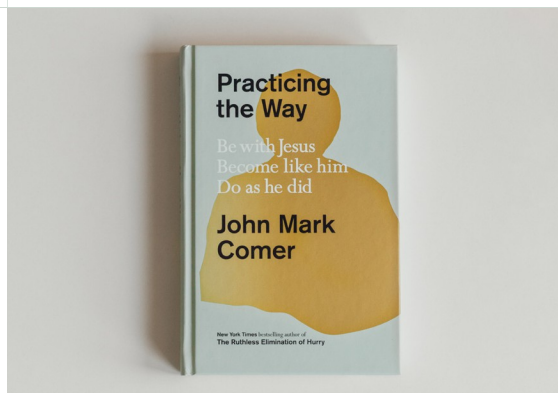
Wyznanie grzechów jest konieczne do ich odpuszczenia, musi ono być uczynione wobec kapłana mogącego udzielić rozgrzeszenia w imieniu Boga przez działanie *in persona Christi*. Stanowi istotny warunek sakramentu pokuty i pojednania. Wymagane jest wyznanie grzechów ciężkich, zalecane jest także wymienianie grzechów powszednich, gdyż pomaga to w procesie nawrócenia i uzdrowienia. Sakrament pokuty jest znakiem społecznościowego przeżywania grzechu, gdyż zraniona nim wspólnota Kościoła w osobie szafarza przyjmuje na nowo skrzeszonego grzesznika. Spowiednik ma obowiązek bezwzględnej tajemnicy spowiedzi wykluczającej jakiegokolwiek ujawnianie czy wykorzystywanie tego, co podczas spowiedzi usłyszał. Szafarz winny jej naruszenia podlega ekskomunice na mocy samego czynu czyli *latae sententiae*.

Papież Leon I Wielki odrzucił wymaganie spowiedzi publicznej jako nadużycie.

Kościół nie zaleca wyznawania grzechów wobec członków wspólnoty. Natomiast wspólnota może pomóc w naprawie skutków grzechu takich jak np. potępianie siebie, naprawy relacji z innymi ludźmi itd. (patrz wymiary grzechu), zranienia powstałe wskutek grzechów innych ludzi itd.

Tylko Bóg może odpuścić nasze grzechy. Dzieje się to dzięki śmierci Jezusa na krzyżu, gdzie Jezus zapłacił za nasze grzechy swoją krwią. Sakrament pokuty jest integralnie związany z odkupieniem dokonany przez Jezusa na Krzyżu.

Poza sakramentem pokuty odpuszczenie grzechów jest możliwe także poprzez doskonały żal za grzechy tzn. żal powodowany miłością do Boga.

Lektura na tę sesję

Na tę sesję czytamy

Weź swój krzyż,

ostatnią część książki

Praktykowanie drogi

autorstwa Johna Marka Comera.

Materiały pozwalające wejść głębiej

Jeśli chcesz jeszcze bardziej rozwinąć swoją praktykę spowiedzi, oto kilka innych materiałów do rozważenia.

Zalecana lektura

- *The Relational Soul*, Richard Plass i James Cofield
- *Not the Way It's Supposed to Be*, Cornelius Plantinga, Jr.

Zalecane słuchanie

- *The Sin Series* Jona Tysona z Church of the City New York:
link.practicingtheway.org/course-s6a
- Seria wideo *The Bad Words* przygotowana przez BibleProject:
link.practicingtheway.org/course-s6b

Życiorys gościa

Naszym gościem w tym tygodniu była Jennie Allen. Jennie jest autorką, mówczynią i założycielką IF:Gathering, organizacji, która ma na celu wyposażenie kobiet w zasoby, wydarzenia i społeczność skoncentrowane na Ewangelii, aby mogły uczyć innych. Dowiedz się więcej o Jennie i jej pracy na stronie ifgathering.com lub sprawdź jej bestsellery *New York Timesa*: *Znajdź sprzymierzeńców* i *Uwolnij głowę*.

Ćwicz refleksję

Refleksja jest kluczowym elementem naszej duchowej formacji. Podobnie jak praktyka, pozwala temu, czego się uczymy, stać się częścią tego, kim jesteśmy.

Przed następnym wspólnym spotkaniem poświęć pięć do dziesięciu minut na zapisanie w dzienniku odpowiedzi na następujące dwa pytania.

- 01 Co w praktyce spowiedzi sprawiło ci trudność?
- 02 Co sprawiło ci radość? W jaki sposób spowiedź zmieniła twoje spojrzenie na Boga lub na siebie samego?